

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 3

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 4

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 5

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 6

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 7

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 8

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 9

[SF om EF : 15 : Fællesmarkedet og u-landspolitikken](#) 10

15

Følgeblad til minavisen nr. 434.

»SF om EF« er en serie foldere med dokumentarisk materiale om konsekvenserne af en eventuel dansk tilslutning til fællesmarkedet. Serien, der påbegyndtes i slutningen af december 1971, udkommer 1-2 gange ugentlig frem til folkeafstemningen.

Serien er et led i Socialistisk Folkeoplysningsforbunds studiekredsmateriale.

JENS ERIK TORP og
HANS A. DJURHUUS:

Fællesmarkedet og u - landspolitikken

Det er ikke nogen tilfældighed at bogstaveligt talt alle de tidligere kolonier nu tilhører gruppen af u-lande. De blev af kolonimagten tvunget til at producere råvarer, og blev samtidig presset ind i en struktur der afbrød deres naturlige udvikling.

Koloniernes formelle selvstændighed medførte ikke nogen frigørelse, eftersom den tidligere udbytning fortsatte i ændret form.

At dette er tilfældet fremgår klart, hvis man ser på udviklingen i verdenshandelen og de internationale kapitalbevægelser. Siden 1950 er u-landenes andel af verdens handel faldet fra en tredjedel til under en fjerdedel. Deres indbyrdes handel fra 10 til 5%. Næsten hele u-landenes eksport til i-landene (nemlig ca. 80%) består af råvarer, mens handelen den modsatte vej består af forarbejdede varer (nemlig ca. 75%).

U-landenes finansielle situation er

nærmest katastrofal. Tilbageførsel af profitter skaber et betalingsunderskud som gør u-landene totalt afhængige af den vestlige verden.

De nuværende EF-lande samt England bærer som tidligere kolonilande en stor del af ansvaret for denne udvikling. Værre er det, at disse lande med EF forsøger at dreje tiden tilbage til det Europa, der kontrollerede og udbyttede en række lande i Afrika, Asien og Latinamerika.

Spørgsmålet om dansk tilslutning til EF drejer sig derfor også, om vi vil bidrage til denne udvikling — eller om vi vil forsøge at udvikle et samarbejde med befolkningerne i den tredje verden, bygget på ægte solidaritet. En sådan politik indebærer at vi støtter u-landenes krav om balanceret økonomisk vækst, socialt fremskridt og national frigørelse — samtidig med at vi udvikler Danmark mod et socialistisk samfund.

Følger for u-landspolitikken af Danmarks eventuelle indtræden

Danmark vil være tvunget til at følge EF i dets handelspolitik og præferenceaftaler til skade for u-landene. Dette fremgår bl.a. af en udtalelse af Gerhard Schiffler, lederen af EFs bistandskontor: »Af et nyt medlem af fællesmarkedet vil det blive krævet, at det etablerer forbindelser med u-landene fuldstændig på linje med den politik, der føres af fællesmarkedet».

DETTE BETYDER KONKRET FOR DANMARK:

1) HANDEL:

EFs præferenceaftaler har indbyggede grænser for varemængder, hvilket væsentligt mindsker den nytte, u-landene kan have af dem. Sådanne grænser har Danmarks egne præferenceaftaler ikke, men vi vil blive tvunget til at bruge dem ved evt. medlemskab af EF.

2) UDVIKLINGSFONDEN:

Danmark skal kanalisere 10-15% af sin udviklingsbistand gennem Den europæiske Udviklingsfond, svarende til ca. 100 mill. kr. på årsbasis. Disse penge vil blive brugt som anført i tabellen

foran — med de skadelige virkninger der nævntes i den forbindelse.

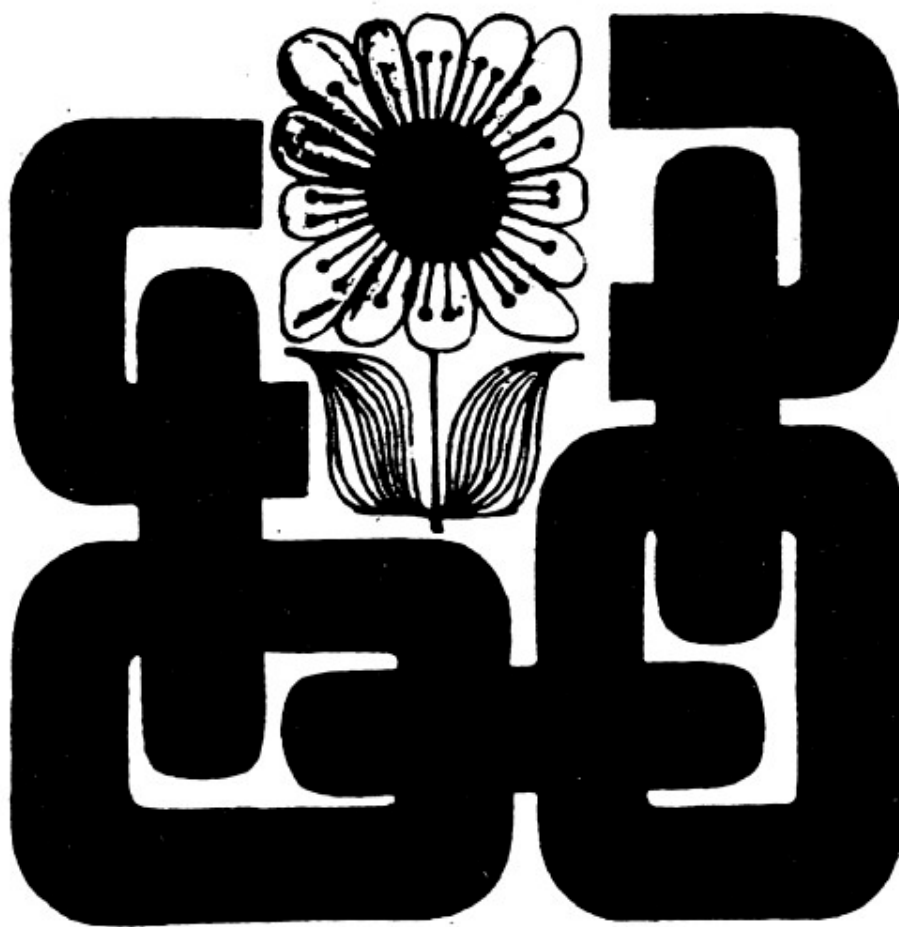
Videre vil vore muligheder for at støtte progressive stater som Tanzania, Cuba, Nordkorea, Chile m.fl. blive formindsket tilsvarende.

3) STØTTE TIL BEFRIESESBEVÆGELSER:

Danmark vil ikke kunne forstærke sin støtte til befrielsesbevægelserne i det sydlige Afrika, da det vil stride imod EF-landenes politiske og økonomiske interesser i området.

Vigtigst er det, at Danmarks muligheder for at udvikle et samarbejde med udviklingslandene, der kan øge social fremgang og politisk uafhængighed i udviklingslandene, vil blive formindsket.

Et samarbejde med progressive regeringer og folkelige bevægelser i den tredje verden, byggende på ægte solidaritet, vil blive kvalt ved dansk medlemskab af EF.

Danmark, EF og Den tredje Verden

Vi må se i øjnene, at Danmarks politik i dag kun på få områder adskiller sig fra EF-landenes politik overfor u-landene.

Men vores mulighed for at udvikle et samarbejde med udviklingslandenes befolkninger, som kan fremme en balanceret økonomisk udvikling, social

fremgang og politisk uafhængighed i u-landene, vil blive knust i EF.

DET AFGØRENDE SPØRGSMÅL er altså, hvilken udvikling Danmark globalt set vil bidrage til. Skal vi forstærke de rige landes dominans — eller skal vi udvikle en socialistisk politik, byggede på ægte solidaritet med befolkningerne i den tredje verden?

Yaounde-aftalerne af 1963 og 1969

Generelt

18 afrikanske enkeltstater har hver sin aftale med EF-området som helhed. Bilaterale aftaler mellem de 18 stater indbyrdes kan kun træde i kraft, hvis de godkendes i »Council of Association«, hvilket indebærer vetoet for EF-landene.

Ved Yaounde-aftalerne skabtes et frihandelsområde, eller rettere 18 frihandelsområder. Dette vil sige, at EF-landenes markeder åbnedes for de associerede stater, hvis markeder åbnedes for produkter fra de 6 EF-lande.

Den formelle ligestilling er imidlertid ikke reel, idet det er en ligestilling mellem ulige parter. Konkurrencen fra EF vanskeliggør således en industrialisering i de associerede medlemslande og fastholder derved disse til at producere råvarer.

Hvilken udvikling fremmer EF?

De 18 afrikanske u-lande, der er knyttet til EF ved en associeringsaftale, ydes bistand gennem »Den europæis-

ke Udviklingsfond«. Hvert EF-land er forpligtet til at yde 10-15% af sin totale bistand gennem denne fond.

Udviklingsfonden har støttet:

	1957/63	1964/70
Landbrug	24,3%	44,2%
Infrastruktur	43,5%	36,2%
Uddannelse	19,5%	10,0%
Sundhedsvæsen	8,7%	4,1%
Industri	0,6%	2,6%
Andet	3,4%	2,9%

Kolonipolitikken fortsættes

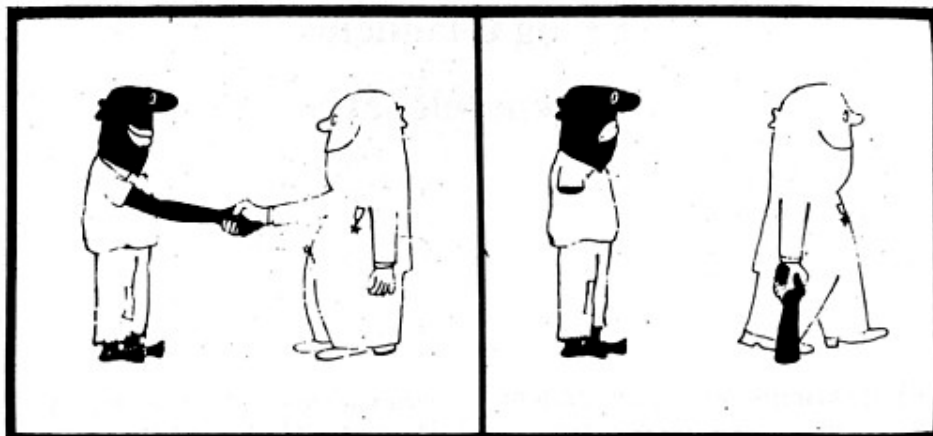
Man har især støttet landbrugsprojekter, der producerer de råvarer, de industrialiserede EF-lande har brug for.

Eksempler er tømmer, kaffe, bananer, aluminium, cobolt. Derimod har man næste ingen støtte givet til udviklingen af en industri, der med tiden kunne blive konkurrencedygtig med EF-landenes industri. — Man har således videreført den traditionelle kolonipolitik, hvor de afrikanske lande var råvareproducenter og påtvunges de industrialiserede landes færdigvarer.

U-landenes indbyrdes handel modvirkes

Den bistand, der er ydet til bygning af veje, jernbaner og havne, har haft til formål at gøre det lettere at føre varer ud af de afrikanske lande til Europa. Derimod har EF modvirket handel mellem u-landene indbyrdes, og man har eksempler på, at projekter vedrørende infrastruktur, der ville gøre u-landene mere uafhængige, er blevet afslået.

Kun 5% af de associerede afrikanske landes handel foregår indbyrdes, resten med andre lande, specielt EF. Herved bevares de koloniale handelsmønstre — afhængigheden cementeres.

HVAD SIGER Yaounde-aftalen?

»Medlemslandene vil arbejde for økonomisk og socialt fremskridt i Yaounde-landene».

»Yaounde-aftalen er baseret på fuldkommen ligestilling og venskabelige forbindelser...samtidig med at principperne i FNs charter respekteres».

HVORDAN VIRKER Yaounde-aftalen?

Blandt de ni fattigste lande i verden er de 6 Yaounde-lande.

Seks af Yaounde-landene har i perioden 1961-68 haft et fald i den gennemsnitlige indkomst pr. indbygger.

Seks andre har i perioden 1961-68 haft en stigning så beskeden som mellem 0 og 1,5%.

Disse sørgelige tal er ikke kun et resultat af yaounde-perioden, men et samlet resultat af over 100 års fransk udbytning.

EF-landene har egenmægtigt indført begrænsninger i vareindførslen fra u-landene. Eksempel tekstilvarer. — Yaounde-landene skal have ethvert tilsvarende skridt godkendt af EF.

EF fører del-og-hersk-politik overfor Yaounde-landene, idet EF forhandler samlet med hvert enkelt u-land, hvorved disses forhandlingsposition svækkes.

Sekou Toure, præsident for Guinea — den eneste tidligere franske koloni for Yaounde-området, udtaler:

»Guinea har altid været modstander af EFs kolonialistiske karakter og kan derfor ikke gå med».

EF og u-landene

— generelt set

EF diskriminerer mod u-landene

EF er opbygget som en toldunion, hvilket betyder, at

- 1) der ingen told er mellem medlemslandene,
- 2) alle EF-lande har fælles toldsats overfor varer kommende fra lande udenfor EF-området.

Dette medfører for u-landene, at deres varer mødes af told, hvilket forøger prisen og gør varerne mindre konkurrencedygtige. EFs toldsats er indrettet således, at tolden stiger med forarbejdningsgraden. Eksempel: kaffebønner 0%, malet kaffe 10%.

EFs toldpolitik diskriminerer således mod u-landenes industrieksport, og gør det endnu vanskeligere for de hovedsagelig råvareproducerende u-lande at få opbygget en eksportindustri. EFs toldordning kan derfor anses som en del af den politik, hvormed man forsøger at fastholde u-landene som råvareproducenter og aftager af de industrialiserede landes færdigvareproduktion.

EFs præferenceordninger

Tolden modificeres af at EF har givet u-landene en del præferencer på forarbejdede industrivarer. Men disse ord-

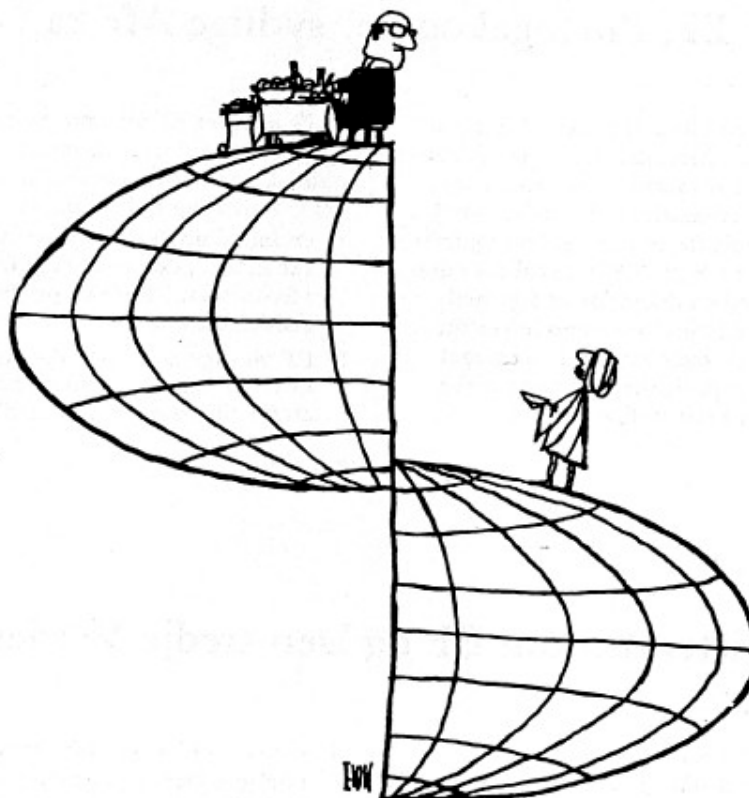
ninger svækkes af begrænsninger på kryds og tværs. Den vigtigste af disse er, at der er loft over den mængde varer u-landene kan eksportere under ordningen — svarende til u-landets eksport af den pågældende vare i '68 — altså 3 år før ordningen trådte i kraft.

Ordningen er derfor kun af betydning for de vareområder, hvor u-landene i forvejen var konkurrencedygtige. Som en støtte til opbygning af nye eksportindustrier i u-landene er disse præferencer således af ringe betydning.

EF udnytter u-landenes svage forhandlingsposition ved at forhandle samlet med u-landene, et efter et. Altså en moderne version af »del-og-hersk politikken«.

Begrænsninger i vareindførslen

I lighed med Danmark fører EF en politik med begrænsninger i vareindførslen for landbrugsvarer. EF-landene har også — i modsætning til Danmark — begrænsninger i indførslen af forarbejdede varer. Det vigtigste eksempel herpå er tekstiler, hvor EF-landene kun køber 2% af deres forbrug i u-landene, mod eksempelvis England 20%.

EF – De Riges Klub

EF er De Riges Klub, hvor man har opbygget toldmure for at beskytte sin egen industri.

Disse toldmure rammer specielt u-landenes muligheder for at udvikle en eksportindustri og er således et forsøg fra de rige landes side på at bevare u-landene som råvareproducenter.

Et EF udvidet med de 4 ansøgerlande – og her er specielt England vigtigt – vil betyde en forstærkelse af denne politik.

U-landene betænkelige

U-landene har allerede udtrykt deres betænkelighed ved den påtænkte udvidelse af EF. Præsident Nyerere af Tanzania har således udtalt:

»Min frygt er, at franskmænd og englændere vil samarbejde om at fastholde deres indflydelse i Afrika. Den europæiske enhed i sig selv er ikke noget problem for os, men afgørende bliver den stilling, nogle europæiske lande indtager i forhold til udviklingslandene».

EF, Portugal og det sydlige Afrika

EF har helt vitale interesser i det sydlige Afrika, idet især Frankrig og Vesttyskland har meget store private investeringer i området. EF-landenes helt åbenlyse støtte til Portugal og Sydafrika, både i FN og NATO, skal ses i dette lys. Ved en udvidelse af EF med England vil dette problem blive forstærket, da også England har meget væsentlige politiske og økonomiske interesser i det sydlige Afrika.

Et udvidet EF vil være Sydafrikas, Rhodesias og Portugals væsentligste politiske og økonomiske allierede, og det må alvorligt befrygtes, at

- 1) en sådan udvikling vil forsinke, måske hindre, den nationale frigørelse i Sydafrika, Rhodesia og de portugisiske kolonier,
- 2) EF vil søge at knytte Portugal nærmere til sig, enten ved en handelsaftale eller direkte ved medlemskab.

Litteratur om EF og Den tredje Verden

1. KONTAKT nr. 6, 1972
Mellempfolkeligt Samvirke, Hejrevej 38, 2400 Kbh. N, tlf. 10 60 00.
2. »EEC i globalt perspektiv«
Debatavis, udkommer ca. 1. april.
Internationalt Forum,
Sct.Pedersstræde 30, 1453 Kbh.K,
telefon 11 27 17
3. UB? nr. 16, 1971
U-gruppen i København, U-centret,
Sct.Pedersstræde 30, 1453 Kbh.K,
telefon 11 27 17
4. »EEC — et barn af borgerskabet«
Forlaget Demos, Grønnegade 37,
1107 Kbh. K, telefon 14 15 37.
5. »Det europeiske fællesskabet og verdenssamfundet« af Johan Galtung.
Instituttet for Fredsforskning, Oslo
6. »EEC og den tredje verden«
Politisk Information nr. 3, norsk
SF, Oslo

Redaktion: Socialistisk Folkeoplysning, Folketinget, 1218 København K, telefon (01) 11 66 00, lokal 559, hos hvem serien eller dens enkelte numre kan rekvireres. Produktion: SF-dagbladet minavisen, Amagerbrogade 85, 2300 København S. minavisen, der kun fås i abonnement, koster pr. md. 12,50 kr., pr. kvartal 36 kr. og for et helt år 120 kr. Bestil abonnement på minavisen på (01) 55 70 11, hverdage kl. 9,00-23,00.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk